

ԻՏԱՑՈՒԱԾ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ

Դարեր անընդմեջ արիւն լացինք,
Եռստն առիւնով պահեցինք վառ,
Երազը Աստղի վերածեցինք,
Մեռ երկինքէն գայն կախեցինք վար:

Հրակեցինք անդուլ գիշեր ու տիւ,
Ձր մարէ որ գայն ձեռք մը վալրագ-
նկան-չրհացան չարքեր անթիւ,
Բայց վառ մընաց մեր Յոյսին ճրարագն:

Օր մըն ալ իսպառ պիտի մարէր...
Հասաւ. կարծես թէ, ձեռքը չարին,
Աստղը երկինքէն վար պիտ' ընրէր.
Ու վա՛յ պիտի տար մեր սեւ օրին:

Բաւզ գառկեցինք մենք տմեհա ոտքի,
Մանուկ. պատանի, ծեր, կին եւ տղա,
Չարն ապշած իջաւ մեր դէմ ծունկի,
Մեր աստղը նորէն մընաց անմար:

Ու հիմա արդէն ա՛լ չունինք վախ,
Անհաս է ան ա՛լ չարին, գողին,
Յաւ երժօրէն մեր երկինքէն կախ,
Լուսաւոր պահէ պիտ' մեր ուղին:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Եթէ իրաւ լոյսդ երկինքէն ես առած,
Ապա չափովն այդ քու լոյսիդ երկնածին,
Քերթող. շոգա՛ տեղիդ մէջ եւ եղիր գոհ.
Աստղերն իրենց մեծութեամբը գերազանց,
Ն անոնք որոնք գեներթէն շոգ կ'արձակեն
(Տեսանելի երկրի կէտին թէպէտեւ,
Իրենց փայլին կիսագունտ մը թ'եւ գիտակ),
Աստուածային չեն ծագումով առաւել,
Ոչ էութեամբ մաքուր՝ քան մէկն որ վառի.
Հսկիւններու կըրակն որպէս քամակին
Լերան մը մութ. կամ քան անոնք որ թրւին
Խոնարհ կախուած պըլպըլուն ձըմբան գերթ լաստեր.
Տերուագուրկ ծառոց մէջէն ճրգերուն:
— Ամբողջ Հօր մը շառաւիղներն են անմահ:
Ուրեմն չափովը քու լոյսիդ երկնածին.
Քերթող. շոգա՛ տեղիդ մէջ եւ եղիր գոհ:

Թարգ. Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

W. WORDSWORTH